

Echte levenslessen

.....
 Familie Bongers op bezoek bij Thitinan in Thailand

Lianne en Rob Bongers zijn met hun kinderen Lola (11), Igor en Wicky (beiden 14) sponsor van de Thaise Thitinan (7). Zij waren eerder al verknocht geraakt aan Azië en kozen bewust voor een Thais sponsorkind. Afgelopen zomer reisden zij met zijn vijven door het land en bezochten ook Thitinan. Het maakte veel indruk, vooral op de kinderen.

“Het bezoek aan Thitinan heeft heel wat voorbereiding gekost. Toen het eenmaal zo ver was, was ik eerlijk gezegd best gespannen”, vertelt Lianne Bongers. “Samen met onze tolk Sue, net afgestudeerd in Engels en nieuw bij Plan, stopten we op weg naar Thitinan bij een grote supermarkt. We wilden wat cadeautjes kopen voor Thitinan, haar familie en de kinderen van de school in het dorp. Lola, Igor en Wicky kwamen enthousiast met van alles aandraven: schriftjes, pennen, kleurpotloden, ballonnen en een voetbal. Maar ook stempeltjes, een schetsboek en een leuke badhanddoek voor Thitinan. Voor de familie namen we een grote fles olie mee om te koken, een fles vissaus en een grootverpakking wasmiddel.”

Een verlegen ‘sawadie ka’

“Tijdens onze rit door de bergen naar het dorp van Thitinan werd de natuur steeds mooier, maar de armoede zichtbaar groter. Na een flinke rit kwamen we aan in Tha Ton, waar Thitinan kwam aangelopen aan de hand van een juf. Ze vouwde haar handjes en zei verlegen ‘sawadie ka’ (hallo). Ook haar neefje, die bij hun in huis woont, was uit de klas gehaald. Thitinan kroop snel tegen hem aan. Even later maakten we kennis met de rest van de familie: vader, moeder en een broertje van acht maanden van wie we niets afwisten. Gelukkig hadden we toevallig ook een blokkendoos gekocht.”

Samen eten

“Voor vertrek had ik thuis een paar A4’tjes gemaakt met foto’s van Nederlandse dingen, zoals tulpenvelden, sneeuwlandschappen en ons Hollandse eten. Dat leverde grappige vragen op: ‘Hebben jullie witte bomen?’ en, ongeloofig, ‘Dus jullie eten geen rijst?’. Thitinars moeder had een Thaise specialiteit klaargemaakt, die maar twee keer per jaar wordt gegeten. We hoefden niet uit beleefdheid te zeggen dat we het ‘delicious’ vonden, het

was heerlijk! Samen eten zorgde er voor dat de sfeer wat meer ontspannen werd. Wij voelden ons toch een beetje de rijke mensen uit Nederland die even komen kijken en daarna weer lekker doorreizen, al is dat helemaal niet onze bedoeling. Na het eten deelden we de cadeautjes uit. Thitinan was er beduusd van. Ze liet wel trots alles aan haar mama zien en ging heel lief met haar broertje spelen.”

Op 'audiëntie' bij de schooldirecteur

Niet veel later was het tijd om samen met de kinderen terug naar school te gaan. “Daar stelden we ons om beurten voor. Ook hier kwamen de A4'tjes weer van pas. Toen onze kinderen de schriftjes en potloden uitdeelden, vouwden de kinderen eerst hun handen en maakten een buiging (een wai). Pas daarna pakten ze de cadeautjes aan. Dit soort rituelen maakte wel indruk op onze kinderen. Toen Thitinan later naar voren werd gehaald om afscheid van ons te nemen, maakte ze zichtbaar ongemakkelijk een snelle wai, mompelde iets en ging gauw weer zitten.

Tijd voor onze ontmoeting met de directeur. Igor en Wicky kunnen nogal eens wat uitvreten op school, dus

wij graptten dat ze zich zeker thuis voelden op zijn kamer. Maar de directeur was helemaal niet aan het grappen, hij had een serieuze en persoonlijke boodschap. Hij koos zijn woorden zorgvuldig. Hij was vroeger namelijk zelf sponsorkind geweest. In een emotioneel verhaal vertelde hij onze kinderen dat ze goed moesten beseffen hoeveel geluk ze hebben met ouders die het belangrijk vinden om mensen te helpen die het minder goed hebben. En dat deze hulp een enorm verschil kan uitmaken in iemands leven. Hij was er het levende bewijs van! Hij vertelde hoe dankbaar hij is, maar ook hoe jammer hij het vindt dat hij zijn sponsorouders nooit persoonlijk had ontmoet. De kinderen waren er stil van en wij ook.”

Zien is geloven

“En zo kwam er een einde aan een enerverende dag die we niet snel zullen vergeten. We reden terug in stilte, ieder met zijn eigen gedachtes. Inmiddels zijn we weer thuis. We hebben een dik boek gemaakt van alle foto's en verhalen. Nog regelmatig pakken we dat er even bij. Je kunt je kinderen vertellen hoe het elders in de wereld is, maar ze beseffen het pas als ze het zelf ervaren.”